
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

PROSINEC 2011

JURAJ KUKURA

hraje od listopadu ve hře Martina Čičváka *Kukura*

Premiéra

Tennessee Williams TRAMVAJ DO STANICE TOUHA

(A Streetcar Named Desire)

(...) Novinka Činoherního klubu je emotivně vypjatým, působivým divadlem. Formou zpracování sice trochu mimo čas a dobu – současné divadlo je přece jen cyničtější a naturalističtější – obsahově je však do detailu propracovaná, přichází s tématy na dřeh odkrytými a podstatnými. Je skutečně v úvodu deklarovanou williamsovskou inscenací o životě. Taková díla a divadla jsou nadčasová. (...)

Vladimír Hulec, *Mladá fronta Dnes* 14. 10. 2011

Stojí tu proti sobě dvě ega – dva soupeři, bojující o lásku, duše ve své podstatě neobyčejně zranitelné a osamělé. Stanley si už své jistoty pracně vybojoval, má svůj poněkud ošuntělý, ale celkem fungující domov, s milující a odpouštějící ženou, která ho přijala se vším všudy. Blanche přichází jako obtížný vetřelec, který mu jeho malé štěstí ničí každým svým činem, každým slovem. (...) Jsou to neřízené střely, u nichž člověk netuší, co se stane v příští minutě. To vše se podařilo v inscenaci velmi silným, detailním herectvím zprostředkovat, až mrazí v zádech. Nervní, duševně labilní charaktery jsou **Lucií Žáčkovou** v roli Blanche i **Janem Hájkem** v roli Stanleyho dotahovány do detailů s až milimetrovou přesností, jdou doslova na dřeh, takže jsou pro diváky na jedné straně velmi poutavé, ale chvílemi až – promiňte to slovo – nepřijemné.

Tato emocionální vypjatost je vybalancována klidnějšími, introvertnějšími postavami – Stellou a Mitchem. I když pro většinu diváků v paměti zůstanou především dva ústřední představitelé, troufám si říci, že bez protikladu těch na první pohled méně nápadných – tedy

Mariky Procházkové a Matěje Dadáka, by celý příběh nebyl zdaleka tak silný. Celá inscenace najednou příběh poobrací do jiného zorného úhlu, nejsou tu kladné a záporné postavy, nejsou oběti a viníci. Jsou jen životní okolnosti, ve kterých se lidé ocitají, a které je tak či onak citově ovlivňují.

Jana Soprová, *ČRo – Vltava, Mozaika* 20. 10. 2011

(...) Blanche hraje o život, ví, že nesmí ukázat slabost, že by ji lidská smečka vypudila jako nemocné zvíře. Což se nakonec stane. Stanley číhá jako šelma, neomylně vycítí její zranění a definitivně zaútočí. (...)

Marie Reslová, *Hospodářské noviny* 20. 10. 2011

(...) *Tramvaj do stanice Touha* je svým tématem i Williamsovým rukopisem nesmrtelná. Střet rozdílných světů, boj s předsudky a uprostřed nich jedinec vyrovnávající se sám se sebou. Pravděpodobně nenastane doba, která by Williamsa nedokázala ocenit. V podání **Lucie Žáčkové** se navíc v nové inscenaci Činoherního klubu setkáváme s opravdu velkou tragickou hrdinkou. Už její herecký výkon, aspirující na náležité ocenění, je dostatečně pádným důvodem, proč *Tramvaj do stanice Touha* vidět.

Michaela Váchová, www.nekulturna.cz 19. 10. 2011

Připravujeme

Martin Čičvák KUKURA

(Doktorandská práce o stavu kultury)

Sláva je tak sladká, že máme rádi všechno, s čím je spojena, třeba i smrt.
B. Pascal

Režie: **Martin Čičvák** / Dramaturgie: **Martin Kubran a Roman Císař**

Scéna: **Hans Hoffer** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Loutku vyrobil: **Ivan Martinka**

Loutku vodí: **Lidiya Glavanaková a Milada Čechová**

Hrají: **Juraj Kukura, Jan Hájek nebo Matěj Dadák, Veronika Žilková, Lenka Skopalová, Jan Triebenekl a Irena Fuchsová.**

Premiéry 4. a 10. listopadu 2011

Úvodní situace hry – Principál divadla a režisér čekají na příchod herečky, která se má konečně vyjádřit, jestli přijme nabídnutou roli Médey. Pro principála Kukuru je to čas pro svým způsobem bilanční monolog, pro mladého režiséra nevědomky zasvěcovací rituál. Do čeho tato situace vyústí, v co se promění...? (mk)

V dějinách dramatu se často setkáváme s divadlem na divadle. Méně běžné ale už je, aby divadlo přímo tematizovalo podmínky svého vzniku, nebo dokonce svou nemožnost. V jistém smyslu bychom mohli téma hry *Kukura* popsat větou: Příběh o tom, jak se tady nedá inscenovat *Médea*. *Kukura* je hra, která dělá divadlo z nemožnosti divadla, zdívadelňuje boj s tím, co ho ohrožuje a ničí, – svou deviací. Je to monstrum.

Euripidova *Médea* se v Evropě předvádí už 2500 let a vyprodukovala množství svých vlastních kopií (od Seneky přes P. Corneilla a F. Grillparzera až k M. Carr nebo R. Schimmelpfennigovi, tento výčet není ani zdaleka vyčerpávající). Bez přehánění můžeme říci, že neustále fascinuje divadelníky stejně jako obecnost a prochází celými dějinami západní dramatiky. Zdá se, že jsme se tedy ocitli ve zvláštní situaci. Z jakýchsi důvodů si nemůžeme dovolit nebo neumíme to, co divadelníci běžně a bez problémů dělali staletí. Nebo jsme už za tím? Jsme tak originální? Ne, jsme pouze provinční. Čičvákova hra však rozhodně není nářkem ani anekdotou. A je víc než zprávou o stavu kultury, jak uvádí její podtitul, nebo kritikou.

Peter Lomnický (z programového článku *Kukura – svět monster*)

Nikdy si vás nebudú vážiť, ale vy nesmiete prestať dokazovať im, že na to máte.

(úryvek ze hry)

foto ze zkoušek

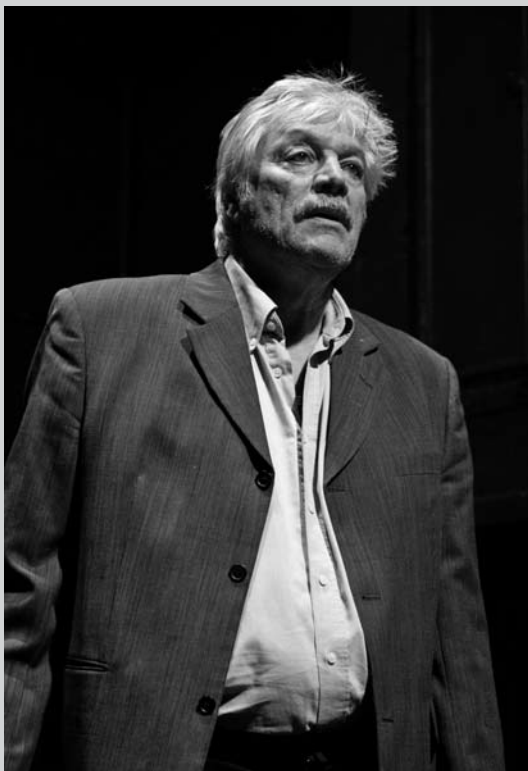

foto ze zkoušky hry Kukura

Juraj Kukura

Juraj Kukura sa narodil 15. marca 1947 v Prešove. Základnú a strednú školu ukončil v Bratislave. K divadelnému umeniu prenikol ako elév časopisu Film a divadlo. Štúdiom herectva absolvoval na Vysokej škole múzických umení v Bratislave pod vedením Jozefa Budského. Mal devätnásť rokov, keď ho režisér Ivan Balada obsadil do jednej z hlavných úloh vo filmovom spracovaní románu Margity Figuli *Tri gaštanové kone*.

Od roku 1970, ešte počas štúdií, bol členom súboru legendárneho Divadla na korze. Po jeho zrušení prešiel spolu s väčšou časťou ansámbľu do súboru Novej scény a neskôr do Slovenského národného divadla. Mimoriadne miesto v tomto období zaujíma jeho spolupráca s režisérom Milošom Pietorom, v ktorého inscenáciách vytváral charakterové úlohy spolupodieľajúce sa na tematickej výpovedi inscenácie a na celkovej podobe Pietorovej poetiky: Ďuro Lavko v Tajovského *Statkoch-zmätkoch* (Nová scéna, 1972), Filint v Molièrovom *Mizantropovi* (Nová scéna, 1972), Astrov v Čechovovom *Ujovi Váňovi* (Nová scéna, 1974), Pišta Bučák v Tajovského *Novom živote* (SND, 1978), titulná rola

v Čechovovom *Platonovovi* (SND, 1979), Chlestakov v Gogolovom *Revízorovi* (SND, 1982).

Okrem účinkovania na divadelných doskách sa Juraj Kukura predstavil v mnohých televíznych inscenáciách, kde stvárňoval hlavné postavy v adaptáciách kľúčových diel svetovej i domácej literatúry: Jaga v Shakespearovom *Othellovi*, Oidipa v adaptácii Sofoklovej tragédie, Antonia vo *Vojvodkyni z Amalfi* (podľa predlohy J. Webstera), Eugena Onegina v rovnomennej inscenácii podľa Puškinovej predlohy, Adama Šangalu podľa L. Nádaši-Jégeho, Keana v inscenácii rovnomennej životopisnej hry A. Dumasa o veľkom anglickom hercovi, atď. Televízna inscenácia *Mário a kúzelník* podľa poviedky T. Manna, v ktorej Juraj Kukura vytvoril titulnú postavu, bola ocenená cenou Strieborná nymfa na Medzinárodnom televíznom festivale v Monte Carle.

Svoje herecké Juraj Kukura predviedol aj vo filme, kde sa zaskvel ako predstaviteľ mužných rolí. Za výkon vo Vláčilovom filme *Stíny horkého léta* dostal v roku 1978 Cenu za mužský herecký výkon na festivale v Karlových Varoch. Z filmografie v československej produkcii: *Zbehovia a pútnici* J. Jakubiska (1968), *Eden a potom* A. Robbe-Grilleta (1970), *Javor a Juliana* Š. Uhera (1972), *Koncert pre pozostalých* D. Trančíka (1976), *Deviate srdce* J. Herza (1978), *Božská Ema* J. Krejčíka (1979) a mnoho ďalších. Z televíznej tvorby: seriál *Straty a nálezy* (1975), filmy *Letokruhy* (1972), *Priateľská vzbura Janka Kráľa* (1978), *Nebezpečné známosti* (1980), *Triptych o láske* (1980), *Mesiac na dedine* (1981) a ďalšie.

V roku 1984, počas nakrúcania filmu *Via Mala* v zahraničí, bol Juraj Kukura bezdôvodne odsúdený na 3,5 roka väzenia za opustenie republiky a bol mu zabavený majetok. Do vlasti sa nevrátil a bol angažovaný v nemeckom Münchner Kammerspiele a neskôr v rokoch 1985 – 1989 v Schauspielhaus Hamburg. Hostoval v mnohých prestížnych zahraničných divadlách ako Staatstheater Basel, Theater Bonn, Residenztheater München. Spolupracoval s významným nemeckým režisérom Petrom Zadekom: divadelné inscenácie *Yerma* (F. G. Lorca), *Vojvodkyňa z Amalfi* (J. Webster), *Ako sa vám páči* (W. Shakespeare), film *Divoké päťdesiate* (1983). Účinkoval v inscenácii Molièrovho *Lakomca* v Schauspielhaus Hamburg v réžii svetoznámeho Jérôma Savaryho. V nemeckom prostredí sa presadil vo filme a v televízii: účinkoval v mnohých seriáloch a filmoch, napr. v trojdielnom koprodukčnom filme *Via Mala* (1985), vo filmoch *Otto – Der Liebesfilm* (1992), *Workoholic* (1996), *Apokalypse 99 – Anatomie eines Amokläufers* (2000), *Das Sams* (2001) a v mnohých ďalších, v seriáloch *Dedičstvo Guldenburgovcov* (1987), *Hotel Paradies* (1990), *Šťastnú cestu* (1992), *Klinika pod palmami* (1996) atď. Vytvoril hlavné postavy v dvoch dieloch televíznej kriminálky *Tatort (Miesto činu)*. V roku 1989 nakrútil šesťdielny anglický televízny film *Traffik*, ktorý dostal štyri ceny britskej akadémie, medzinárodnú cenu Emmy za najlepší dramatický seriál a stal sa predlohou pre slávny film Stevena Soderbergha.

Po roku 1989 sa postupne vracal na domáce filmové plátna a obrazovky. Stvárnil titulnú postavu v Jakubiskovom filme *Lepšie*

byť bohatý a zdravý ako chudobný a chorý (1992), s Jozefom Kronerom si zahral v televíznom filme *Cudzinci* (1992), hlavnú rolu vytvoril v slovenskej dráme *Tábor padlých žien* (1997), účinkoval vo *Fragmentoch z malomesta* (2000), či v pôvodnom rozprávkovom filme *Sokoliar Tomáš* (2000). Za televízny film *Volnomyšlienkar* (2001) o osvietenskom vzdelancovi Denisovi Diderotovi mu bola na festivale Art film v Trenčianskych Tepliciach udelená cena Igric. Hostoval v prestížnych pražských divadlách Divadlo Komédie a Činoherní klub.

V rokoch 1966 – 2008 Juraj Kukura účinkoval v tridsiatich celovečerných filmoch, v 130 televíznych filmoch a inscenáciách a v 37 televíznych seriáloch. Medzi posledné filmy patrí koprodukčný *Posledný vlak* (2007) a *Máj* (2008) F. A. Brabca podľa K. H. Máchu. Posledné televízne projekty Juraja Kukuru zahŕňa film *Zrozen bez porodu* (2009) Filipa Renča (ČTV), jeden diel minisérie *Nesmrtelní* (STV) či seriál z prostredia módy *Dokonalý svet* (TV Nova). Za film *Zrozen bez porodu* je Juraj Kukura nominovaný na cenu za najlepší mužský herecký výkon na MTF Monte Carlo 2011.

Od roku 2002 vedie Juraj Kukura, ako riaditeľ, bratislavské Divadlo Aréna. Na jeho doskách sa predstavil v inscenáciách *Koza alebo Kto je Sylvia?* E. Albeeho, *Rodinná slávnosť* podľa rovnomeného filmu T. Vinterberga a *Komunizmus V. Klimáčka*, všetky tri v réžii Martina Čičváka. *Koza* a *Rodinná slávnosť* sú s úspechom uvádzané v Činohernom klube. Divadlo Aréna sa zaradilo medzi zásadné divadelné stánky v slovenskom kultúrnom prostredí. Za postavu Martina v *Koze* bol Juraj Kukura ocenený cenou Disky 2004 za najlepší mužský herecký výkon.

Juraj Kukura žije striedavo v Bratislave, v Hamburgu a v Prahe. Je ženatý a má syna Filipa.

Martin Kubran

foto ze zkoušky hry Kukura

Ivan Martinka

Milý pane Martinko, jste autorem loutky, která hraje ve třetím dějství hry Martina Čičváka *Kukura*. Jakou loutku jste vypracoval a co by měla umět, až ji na jevišti oživí ruce dvou loutkohereček?

Rozhodol som sa pre naturalizmus, teda bábka skoro na nerozoznanie od živého herca, ale s tvarovými disproporciami. Použil som, sčasti, technológie, aké sa používajú pri filme. Mal som strach, či to v divadle bude fungovať – bol to experiment. Podstatou bábkarského vyjadrenia je

tiťž metafora, náznak, skratka – bábka vo filme zasa imituje skutočnosť, aby nikto vlastne nezistil, že je to bábka. Keď som ju konečne videl na javisku, spadol mi kameň zo srdca – v prvej časti vidíte živého herca a v druhej jeho bábku v podobe starca, ktorá je ako živá. Niekde nad tým vzniká akési mystérium. A čo by mala vedieť? Mala by nás presvedčiť, že má dušu, byť tragikomická v permanentnej našťvanosti na veci a dojímavá svojou bezmocnosťou zmeniť ich – to nie je málo. Rozhýbať bábku vie ktokoľvek, ale oživiť ju, tak, aby ste uverili v jej kompaktnú osobnosť, to chce kvalitných bábkohercov a more tpezlivosti – za toto dakujem Líde a Milade, ktoré “pána Kukuru staršieho” vodia v Činoherním klube – sú to neuveriteľné pracantky!

Je výroba loutek vaší profesí? Kde jste studoval?

Študoval som bábkoherectvo na VŠMU v Bratislave. Tvorbe bábok sme sa zvlášť nevenovali. Bábky robím od piatich rokov, miloval som filmy Karla Zemana, Jiřího Trnky, mená slovenských výtvarníkov, ako Hana Cigánová, Eva Farkašová som poznal z televíznych bábkových inscenácií a na škole sme sa učili o japonskom BUNRAKU a iných, ale aj osobnosť Jima Hensona a jeho neskutočná invencia v bábkarských technikách a technológii elektronicke riadených filmových bábok sú pre mňa inšpiratívne. Takže “všehochut”. Velmi ma lákajú práve rozhrania, keď jednou nohou stojíte v úplnej abstrakcii a druhou v naturalistickom napodobení skutočnosti.

Láká vás hľadať, jak rozehráť ‘mechanické’ napodobení tělesnosti?

To ani tak nie, bola by to snaha sama pre seba. Láka ma viac možnosť neustálej premeny – metamorfóza a metafora. Už voľba materiálu, z ktorého bábkka bude, je vyjadrením dramaturgického zámeru – postoja k téme. Pre mňa je stále fascinujúce, že bábkár slúži bábkke, alebo oživenému materiálu, aby nám ten materiál mohol “rozprávať” najhlbšie pravdy o nás samých.

Co z vaší tvorby vám přineslo výjimečný zážitek?

Významnou je pre mňa inscenácia “šalom alejchem – mier s vami”, podľa slávneho románu o židovskom mliekarovi Tojviem. Viac krát som ju hral aj v Prahe a na iných miestach ČR a Európy. Práca na nej trvala 6 rokov. Písal som scenár, vymýšľal bábkky, zháňal peniaze, potom som sa sám režíroval a sám to aj hrám, takmer dve hodiny na scéne, navyše v pomerne náročnej maske (maskovanie trvá 2 hodiny). Pre mňa to bolo oveľa viac, než len divadlo, bola to terapia môjho vlastného ľudského hľadania. Myslím, že “šalom...” do istej miery posunulo vnímanie bábkového divadla na Slovensku – bábkky a jeden herec hrajú dospelým o závažnej téme.

A za zásadné považujem projekty, na ktorých robíme spolu so skladateľom Andrejom Kalinkom. Obaja sme nekompromisní, sme schopní zmiesť zo stola prácu niekoľkých mesiacov a začať odznova, ak cítim, že to nie je celkom pravdivé. Minulú sezónu sme robili projekt “EPOS” v Bábkovom divadle Žilina a obaja to hodnotíme ako náš osobný i umelecký milník a chceme to v ďalšej tvorbe rozvíjať.

Jste mužem mnoha profesí...

Tvorbou bábov sa zaoberám dlhodobo, ale nie celkom sústavne. Okrem toho som hercom na voľnej nohe, účinkujem vo viacerých divadlách, hrám v muzikáli, príležitostne režírujem (nie som režisérom v pravom zmysle slova, ale zatiaľ sa vždy, vďaka Bohu, podarilo niečo dobré) a hrávam aj vo filmoch.

Právě z filmových rolí vás mohou znát čeští diváci. Poprvé jste točil ve filmu *Krajinka* Martina Šulíka (2000), o pět let později vaše spolupráce pokračovala ve filmu *Sluneční stát* a v *Jánošíkoví* režiséřky Agnieszky Holland (2009) hrál jste zbojníka Tomáše Uhorčíka. Účinkoval jste také v dobrodružném seriálu Vladimíra Michálka *Záchranáři*. Proč jste rád hercem, i tím bez loutky?

Ale toto všetko vnímam ako jeden celok, všetko robím s plným záujmom, hranice jednotlivých druhov sebarealizácie sa mi stierajú, aj keď som do centra už voľakedy dávno postavil práve bábkku. Takto pracujeme aj so spomínaným Andrejom Kalinkom – naše projekty obsahujú prvky výrazového tanca, prácu s hlasom, spev, bábkarské postupy, prvky činoherného herectva a to všetko sa spája v jeden kompaktný jazyk, kde jednotlivé zložky divák vôbec nevie odčleniť.

Ve Slovenském národním divadle vás Martin Čičvák obsadil do role Wágnera v Goethově *Faustovi*. Jak k tomu došlo?

Martin Čičvák veľmi často spolupracuje s dramaturgom Martinom Kubranom, s ktorým sa poznáme ešte z VŠMU. Myslím, že angažo-

vať ma pre *Fausta*, bol jeho návrh. Niektoré časti sa mali realizovať bábkarským spôsobom. Krátením hry sa to napokon minimalizovalo, ale jedna moja bábkka tam predsa hrá. Je to čierny pudlík – prvé zjavenie Mefista, ktorý sa všelijako pretvára, cez baziliška, až na Mefistove, šantánovo dekadentné “krídla”. No a ja som si popri tom naštudoval Wagnera. Nesmierne si to vážim, jednak preto, aká tá inscenácia je a jednak pre to, že je to historicky prvé naštudovanie oboch dielov Goetheho *Fausta* na Slovensku. Som hrdý, že som bol pri tom!

Děkujeme za rozhovor (peh)

Milada Čechová a Lidiya Glavanaková

Milá Milado a milá Lído, v nové inscenaci máte oživit loutku staříkého pana Kukury. Jak se vám loutka-manekýn líbí?

Milada: Když jsem ji viděla poprvé – to byl úlek. Ta stařecká tvář i ruce jsou velmi naturalistické. Má mimické obočí a pohyblivé oči. Je výrazná a trochu strašidelná.

Lidiya: Ale i milá a dojemná. Je opravdu krásně udělaná. Ať už jí na pohybu přidáme nebo ubereme, ona žije. Dovoluje rozehráť velkou škálu emocí.

V čem vám pomohlo setkání s Ivanem Martinkou?

Milada: Ivan je úžasný, renesanční člověk: loutkoherc, výtvarník, režisér, filmový herec... Hodně umí, je skromný a tolerantní. Když přijel, pomohl nám ‘vyčistit’ to, co už jsme udělaly, najít a ‘vytáhnout’ to, co by tam mělo být. Poskytl nám ‘pohled zepředu’, který jsme potřebovaly.

Lidiya: Lepší setkání jsme si nemohly přát. Je to profesionál, který ví, co a jak chce, trvá si na tom a přitom je trpělivý. Cokoliv s loutkou udělal, skvěle fungovalo. Bohužel jsme s ním mohly pracovat jen pár dní.

Spolupracujete s autorem a režiséřem Martinem Čičvákem, s Jurajem Kukurou, který loutce dává hlas, a s herečkou Lenkou Skopalovou. Jaké překážky musíte při zkouškách překonávat?

Milada: My pracujeme s několikastránkovým monologem pana Kukury, už to je pro loutkaře neobvyklé. Při rozdělení interpretaci jsme ve fázi, kdy je třeba dojít k symbióze mezi hercovými slovy, jeho výrazem a animací loutky. Zároveň musíme hledat synchronizaci mezi námi dvěma.

Lidiya: Na začátku jsme pracovaly ve zkušebně s hlasovou nahrávkou role. Teď na jevišti se navzájem cítíme a ladíme dohromady. Juraj Kukura i Lenka Skopalová k nám jsou velmi vstřícní. Děkujeme za tu příležitost. Je to jedna z nejtěžších inscenací, jaké jsme kdy dělaly, a velká výzva.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Doušky

■ 6. října oslavil 65. narozeniny **Rudolf Hrušínský**. 16. října měla 50. narozeniny **Veronika Žilková**. **Ondřej Sokol** slavil 16. října 40. narozeniny. Gratulujeme.

A. de Musset: *Marianniny rozmazy*

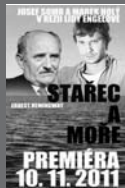
G. Feydeau: *Dámský krejčí*

M. Carr: *U Kočičí bažiny*

■ Dovolte, abychom Vám oznámili, že **obnovená premiéra** hry Davida Mameta **GLENGARRY GLEN ROSS** je přesunuta na leden 2012.

■ Inscenaci *Léda (Manželsko-nemanželská povídka)* hrajeme 16. listopadu v **50. repríze**.

■ **Josef Somr** hraje v Divadle Viola v dramatické skice podle novely Ernsta Hemingwaye *Stařec a moře*.

■ 4. října se v prostorách Galerie Kodl uskutečnilo scénické čtení úryvků hry **Pavla Landovského** *Hodinový hoteliér*. Hráli v něm **Vladimír Pucholt, Jan Kačer, Josef Abrahám** a **Kristýna Hrušínská**.

Noc českých a slovenských autorů v Činoherním klubu

Inscenovaná čtení dramatických textů, které se umístily na třech prvních místech v dramatické soutěži o **Cenu Alfréda Radoka za rok 2010**, letos připravují **Daniel Špinar**, soubor **Divadla Letí** a **Martin Františák** s herci ostravského **Divadla Petra Bezruče**.

Přijďte podpořit dramatické autory a jejich nové hry, poslechnout si skupinu **Střídmi klusáci v kulisách višni** a dát si s námi guláš a pivo, **v neděli 27. listopadu 2011**.

Do dramatické soutěže Ceny Alfréda Radoka se každý rok přihlásí několik desítek autorů s novými dramatickými texty. Jen nepatrný zlomek ze všech textů se ale nakonec dočká jevištní realizace anebo alespoň odborné dramaturgické péče. Letošní druhá *Noc českých a slovenských autorů* chce pokračovat v tradici večerů, v nichž hlavní pozornost patří právě novým českým a slovenským hrám a jejich autorům.

Na co se letos můžete těšit:

■ **Daniel Špinar** chystá text **Evy Prchalové ZÁVRATĚ**. Nejúspěšnější hra vzešlá z loňského soutěžení je surrealistickým příběhem jednoho obyčejného manželství. Ludvík a Ingrid nervózně očekávají návštěvu jiného páru, se kterým se seznámili přes internet... alkohol, sex, emoce, očekávání, manipulace. Co napáchá v jejich životech tato podivná závrať? A kdo je Tony Srdcerváč?

Režie a výprava: **Daniel Špinar**, dramaturgie a produkce: **Ilona Smejkalová**, hrají: **Lucie Juřčková, Týna Průchová, Jan Krařka** a **Lukáš Příkazký**.

■ Hru slovenské autorky **Ivety Horváthové RODINNÉ BLUES** uvidíte v podání **Divadla Letí**. Sobecká přání, netolerance, hromadění nenaplněných snů a ambicí přivedou jednu rodinu až na pokraj katastrofy. Tragikomická výpověď o naší době, v níž umíme komunikovat prostřednictvím nejrůznějších technik, ale zároveň ztrácíme schopnost povídat si tváří v tvář.

Režie: **Alexandra Bauerová**, dramaturgie: **Marie Špalová**, výprava: **Lucie Labajová**, produkce: **Magdaléna Zelenková**, hrají: **Natália Drabiščáková, Martin Veliký, Réka Derszi Gombár, Martin Melo**.

■ Text **Jakuba Kolára HOMO HABER** připraví ostravské **Divadlo Petra Bezruče** pod vedením **Martina Františáka**. Německo, rok 1933. Fritz Haber, chemik, vědec, vynálezce, oddaný Němec, ale také Žid. Věda ve službách války a válka proti člověku. Krátký časový úsek ze života muže, který byl za své vynálezy paradoxně vyznamenáván i pronásledován.

Režie: **Martin Františák**, dramaturgie a produkce: **Ilona Smejkalová**, hrají: **Norbert Lichý, Markéta Haroková, Tomáš Dastlík, Jan Vápeník**.

Začátek v 19.00, předpokládáný konec kolem půlnoci. Výjimečné jednotné vstupné na celý večer 80 Kč. Vstupenky lze zakoupit v pokladně Činoherního klubu, Ve Smečkách 26, 110 00 Praha 1, tel. 211 151 877.

Noc českých a slovenských autorů vznikla z iniciativy **Nadačního fondu Ceny Alfréda Radoka**, ve spolupráci s agenturou **Aura-Pont** a **Činoherním klubem**. Akcí finančně podpořilo **Ministerstvo kultury ČR**.

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2011 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Pátek 2. prosince 2011

Divadlo Dagmar / Karlovy Vary

Per Olov Enquist V HODINĚ RYSA

Existuje hranice mezi člověkem a ne-člověkem?

Překlad: **Zbyněk Černík** / Režijní a scénografický podklad: **Hana Franková** / Hrají: **Jan Hnilička, Lucie Tausecká, Hana Franková**
Technická spolupráce: **František Hnilička**.

Název divadla je vzat z repliky Augusta Strindberga z Enquistovy Noci tri-bádek – z první inscenace Divadla Dagmar: "tahle zavšivená blechárna, Divadlo Dagmar je moje jediná naděje" – a platí to pořád.

Sobota 3. prosince 2011 (přeloženo z 30. října)

Nejhdnější medvdci

Leo Eggerstein DOUBKOWA HOLE MÁ

Velmi pomalá hra o naději a lásce. O dnech, kdy ženy vypráví o svých životech podle obrazů a symbolů vytetovaných na svém těle. Kérka jako kronika i akční plán.

Režie: **Dan Vavřík** / Scéna: **Jiří Havlíček** / Kostýmy: **Zuzana Krejzková** / Hudba: **DJ Ventolin** / Hrají: **Irena Holemá, Klára Doubková, Jitka Říhová a Klára Dernerová** / Jevištní technik: **Jan Hanyš**.

V jaké hře se říká?

Ten by vynášel i hovna z hořícího prasete!

Hádanka 3/XII Budete-li znát odpověď na tři hádanky dvanáctého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz do konce listopadu 2011. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2011 poskytuje
Hlavní město Praha
Činohernímu klubu
grant ve výši 16.429.000,- Kč

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
a.s.

CGSO

www.radiohortus.cz

AWK

Tonera

www.radiohortus.cz

scenp.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.

Foto: Pavel Kolský, Oleg Vojtišek, archiv Ivana Martinky,
Miroslav Pokorný, archiv Literárních novin, archiv Divadla Dagmar.

Autor hádanky: Jan Janák. Jazyková korektura: Andrea Fírtíková.

GRAFICKÁ ÚPRAVA: Martin Straka.

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Česká loutka

Tradice a současnost

od 30. 11. 2011 do 28. 1. 2012 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

* g a l e r i e
s m e č k y